

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224478
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117224478.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: M. I., nar. XX.X.XXXX, M. XXX/XX, XXX XX A. Š., za účasti osobitného subjektu na strane žalovaného: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42362962, Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 1.330,07 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/304/2017-55 zo dňa 19.4.2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Čiastočne mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 838,01 eur v mesačných splátkach po 20,- eur, počnúc mesiacom december 2018 do zaplatenia, vždy najneskôr do 15-teho dňa v mesiac pod následkom straty výhody splátok.

Vo zvyšujúcej zamietavej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v predmetnom spore z dôvodu premlčania žalobcom uplatnenej pohľadávky, vyhodnotiac ju ako nárok žalobcu na plnenie z bezdôvodného obohatenia. Zároveň vyslovil, že žalobca ako neúspešná strana sporu nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva, keďže mu zo spisu žiadne trovy neplynú podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Vychádzajúc z listín, obsahujúcich súdny spis, súd prvej inštancie posudzoval medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom dňa 28.11.2014 uzavretú zmluvu o revolvingovom úvere, podľa ktorej bola žalobcom poskytnutá žalovanému suma úveru 1.500,- eur s frekvenciou splácania v 42 mesačných splátkach v sume 47,43 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 26,17 eur za poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- eur. Podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi bol dátum prvej splátky stanovený k 1.1.2015 a dátum poslednej splátky k 1.6.2018. Žalobca v návrhu uviedol, že úver bol zaplatený vo výške 661,99 eur. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 5 tejto zmluvy. V žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru RPMN predstavuje 26,17 % ročne. V bode 6. zmluvy sa nachádzajú údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré sú zhodné s ofertou dlžníka, okrem údajov o RPMN, ktorá je v zmluve dohodnutá vo výške 26 % ročne.

3. Citujúc ustanovenia § 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka ako aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, prvoinštančný súd uzavrel, že uvedenie

RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jej neuvedenie v zmluve (ak zmluva inak vznikla) je sankcionované tým, že takáto zmluva je bez poplatkov a bez úrokov. Zrejmom tak je, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky RPMN, dochádza tým k zmene podstatných náležitostí zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, a preto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú predmetom tohto konania, uzavreté neboli. Na uvedenom závere nič nemení ani ustanovenie Čl. 2 bodu 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorého je veriteľ oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa. Predmetné ustanovenie je potrebné v prospech žalovaného spotrebiteľa vykladať spôsobom vyššie uvedeným ako novú ofertu, inak by išlo o neplatné ustanovenie z dôvodu rozporu s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka, keďže zmluvné podmienky, upravené spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie pre rozpor s § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojho záveru súd prvej inštancie poukázal na judikatúru súdov v tejto problematike. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere, považuje okresný súd za listinu vydanú žalobcom až po podpise zmluvy dlžníkom, ktorá len prehlbuje nesúlad medzi návrhom a prijatím zmluvy, keďže oproti návrhu obsahuje aj ďalšie údaje ako dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru a iné.

4. Následne súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah sporových strán ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu, keď ku vzniku zmluvy, a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím, nedošlo. V zmysle § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka v spojení s § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa súd prvej inštancie aj bez návrhu žalovaného prihladol na premlčanie uplatneného práva žalobcu. Keďže k poskytnutiu úveru došlo zo strany žalobcu v mesiaci november 2014, subjektívna premlčacia lehota uplynula v novembri 2016 a objektívna premlčacia lehota uplynula v novembri 2017 v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žaloba bola podaná až dňa 5.12.2017 a bola tak podaná po uplynutí premlčacej lehoty, preto ju súd zamietol.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie elektronickým podaním zo dňa 19.5.2018 z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvej inštancie rozhodol na základe toho, že uplatnený nárok predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tento nárok je premlčaný a na premlčanie prihladal s poukazom na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. aj napriek tomu, že má vedomosť o náleze Ústavného súdu SR vo veci PL. ÚS 11/2016. Namieťa záver súdu o tom, že žalované plnenie predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. nemal použiť, nakoľko ide o postup odkazujúci na právnu normu, ktorej neústavnosť bola napadnutá aj v konaní o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR. Je všeobecne známou skutočnosťou, že ustanovenie § 5b o prihladaní na premlčanie ex offo je v rozpore s Ústavou SR. Bez ohľadu na to, že nález Ústavného súdu SR o tejto protiústavnosti bol alebo nebol publikovaný, aplikácia ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v prejednávanej veci je postupom, ktorý porušuje základné princípy materiálneho právneho štátu, princíp nestrannosti súdu takto nevystupuje už ako nestranný a nezávislý orgán, ale zároveň je neprímeraná. Žalovaný neuhradil žalobcovi z poskytnutej sumy čiastku vo výške 1.284,25 eur. Je hranične nespravodlivým výkladom a použitím zákona, aby aj v takomto prípade súd ex offo prihladal na uvedené ustanovenie. Pretože pri rozhodovaní má súd vychádzať z toho, aby ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov bola spravodlivá a účinná tak, aby

bol naplnený princíp právnej istoty (článok 2, ods. 1 CSP). Ako dôkaz svojich tvrdení priložil odvolateľ článok z webového portálu najpravo.sk o protiústavnosti § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.

7. Záver súdu prvej inštancie o neuzavretí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o výške RPMN, je podľa odvolateľa v rozpore so zákonom a v zmysle platného právneho stavu nemôže za následok, že nedošlo k vzniku úverovej zmluvy. Pre vznik každej zmluvy platí, že musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti, t.j. fakultatívne, potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní, či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod. má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie nemá za následok nevzniknutie zmluvy, poukážuc v tejto súvislosti na právnu teóriu ako komentár Občianskeho zákonníka, § 493 Obchodného zákonníka. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Hodnota RPMN nie je žiadnym zákonom stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy, jednoznačne to vyplýva zo znenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Ak by hodnota RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy, teda obligatórnou náležitosťou pre jej vznik, potom by citované zákonné ustanovenia, osobitne pod písmenom b/ nemalo žiadny právny význam. Odvolateľ preto tvrdí, že čiastkový záver súdu o nevzniknutí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o RPMN, je v rozpore so zákonom. Súd ani len nezodôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet tvrdí, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá, čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Žalobca poukázal na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod., vyplýva v prvom rade z právnej úpravy, upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Súdna prax dospela k obdobnému záveru. Odvolateľ v závere citoval ustanovenia § 2 písm. i) a l) zákona č. 129/2010 Z.z. a uviedol, že ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje v zmysle prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ale aj spôsobom jeho určenia na základe údajov, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN, vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalobca neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z.. Z rozsudku podľa žalobcu nie je zrejme ani to, na základe čoho súdu dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Žalobca tvrdí, že otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Ako príklad možno poukázať na to, že logicky sa strany nemôžu dohodnúť na tom, kto bude kontrolným orgánom pre zmluvný vzťah, pretože je to otázka daná právnymi predpismi. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Podporne následne odvolateľ poukázal na judikatúru súdov v obdobných veciach.

8. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25.6.2018 k odvolaniu žalobcu oznámil súdu, že vzhľadom k jeho momentálnej finančnej situácii si nemôže dovoliť právneho zástupcu a inštitúcia poskytujúca bezplatnú právnu pomoc mu nemôže v tak krátkom čase pomôcť s napísaním odvolania

(vyjadrenia) a jeho právne povedomie nie je dostačujúce na adekvátne vyjadrenie sa k odvolaniu. Verí, že súd rozhodne spravodlivo a nepoškodí práva žiadneho z účastníkov sporu.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné. Tak, ako bude uvedené ďalej, v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebola už daná možnosť na aplikáciu ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. Pre zistenie skutkového stavu bolo preto nutné pri postupe podľa § 383, § 384 a § 385 ods. 1 CSP nariadiť pojednávanie.

10. Ak prichádzalo do úvahy čiastočné zmenenie rozsudku súdu prvej inštancie a pre skutkový stav v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP sa žiadalo zistenie výšky bezdôvodného obohatenia, odvolací súd k takému skutkovému stavu mohol dospieť len zopakovaním dokazovania na odvolacom pojednávaní. Platí totiž, že podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

11. Podľa § 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

12. Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

13. Z vyššie uvedených procesných ustanovení je zrejmé, že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednáwanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov.

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru, podľa ktorej predpokladom toho, aby „odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/131/2009). Povinnosť zopakovať v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danom spore, vyjadruje aj Nález Ústavného súdu SR z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013, podľa ktorého Nálezu „odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhostupňového súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvostupňovým súdom.“

15. Na odvolacie pojednávanie súd riadne predvolal sporové strany i zástupcu osobitného subjektu. Žiaden z nich právo zúčastniť sa pojednávania nevyužil. Žalobca i žalovaný svoju neúčast' ospravedlnili. Za takéhoto stavu mal odvolací súd možnosť prejednať vec v neprítomnosti predvolaných osôb. Na pojednávaní bolo zopakované dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsahom spisu, čo umožnilo odvolaciemu súdu zistiť skutkový stav o výške bezdôvodného obohatenia.

16. Záver prvoinštančného súdu o neplatnosti zmluvy na základe neúplného kontraktačného procesu, majúceho za následok neuzavretie zmluvy v predmetnom prípade, je vecne správny a zákonný. Odvolací súd sa v tejto časti rozsudku plne stotožňuje aj s príslušnými dôvodmi rozhodnutia, na ktoré plne odkazuje. V danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, o prejavoch vôle smerujúcich k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým stranám a je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený alebo iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas s jej prijatím návrhu. Ale podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktorý obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Uvedený záver je, tak ako súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, konštatovaný v už v súčasnosti stabilizovanej judikatúre vnútroštátnych súdov v obdobných prípadoch i v sporoch žalobcu. V danom prípade žalovaný podpísal žiadosť dňa 26.11.2014, pričom konkrétna formulácia a podmienky schválenia revolvingového úveru mu boli dodatočne oznámené spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia, a.s. listom zo dňa 28.11.2014 o schválení úveru, pričom došlo k modifikácii už pri uvedení RPMN, čo z hľadiska § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za nový návrh, ktorý žalovaný nepodpísal. V danom prípade nedošlo k uzavretiu riadnej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. Hodnotenie súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia je v tomto prípade dôvodné.

17. K odvolacím námietkam žalobcu v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že i v prípade, že mechanizmus výpočtu RPMN je určený na základe aktuálnych údajov platných v čase uzavretia zmluvy, nemožno z tohto kontraktačného procesu vylúčiť konsenzus zmluvných strán, a to vzhľadom na kogentný charakter ustanovení § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka, od ktorého sa účastníci občianskoprávných vzťahov nemôžu odchýliť a tiež vzhľadom na to, že RPMN je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., pre ktorú zákon vyžaduje písomnú formu a je na spotrebiteľovi, či takúto konkrétnu podmienku prijme a zmluvu uzavrie, porovnávajú ju s podmienkami iných spotrebiteľských úverov.

18. Nemožno však prihladať na premlčanie uplatnenej pohľadávky v danom spore podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinného od 1.5.2014 (do 27.9.2018) bez jej uplatnenia v danom prípade žalovaným. Na rozpor s princípom neustrannosti súdu v prípade uvedeného zákonného ustanovenia poukázal už v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie v predmetnom spore Ústavný súd SR na verejnom zasadnutí pléna dňa 7. februára 2018, na ktorom rozhodol vo veci Nálezom sp.zn. PL.ÚS 11/2016. Uvedený Nález Ústavného súdu SR je konečným rozhodnutím, ktoré sa právoplatnosťou stáva všeobecne záväzným. Je preto ho nutné aplikovať i na predmetnú procesnú situáciu a keďže sa žalovaný premlčania žalobcom uplatnenej pohľadávky nedomáhal a to ani v odvolacom konaní, ďalej je potrebné posudzovať nárok žalobcu z hľadiska vzniku bezdôvodného obohatenia. Podľa uvedeného Nálezu ÚS SR zverejnením v Zbierke zákonov ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bolo zrušené. V čase rozhodovania odvolacieho súdu preto bez uplatnenia námietky premlčania nebolo možné na premlčanie prihladať.

19. Keďže žalobca poskytol žalovanému preukázane úver vo výške 1.500,- eur, čo nie je v konaní sporné a žalovaný z predmetného úveru splatil celkom sumu 661,99 eur, ako sám žalobca v priebehu súdneho konania uvádza, rozdiel vo výške 838,01 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaný má žalobcovi vydať bez ďalšieho. Odvolací súd preto na základe vyššie uvedeného, na základe zopakovaného dokazovania na nariadenom odvolacom pojednávaní, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti v znení tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku v zmysle § 388 CSP s tým, že vzhľadom na vyjadrenie žalovaného v priebehu konania povolil žalovanému splácanie nároku žalobcu v 20,- eurových mesačných splátkach podľa § 232 ods. 4 CSP, vzhľadom na jeho majetkové pomery ako aj skutočnosť, že žalobca so splátkami súhlasil. Vo zvyšku nároku v časti zamietavého výroku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne právny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Odvolací súd v súvislosti so zmenou rozhodnutia v odvolacom konaní, rozhodol o trovách konania podľa pomeru úspechu sporových strán v spore v zmysle § 255 v spojení s § 396 ods. 1, 2 CSP. Pri uplatnenom nároku vo výške 1.330,07 eur a odvolacím súdom priznanej časti nároku vo výške 838,01 eur úspech žalobcu v spore predstavuje 63 %. Preto po odrátaní jeho neúspechu odvolací súd priznal

žalobcovi nárok na náhradu trov konania na ťarchu žalovaného v rozsahu 26 %. O výške trov konania rozhodne súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).